

Ella no m'estimava

Un relat de: [peres](#)

Ja ho sé. Sóc cruel. I a més estic feta un embolic. Sóc conscient que ni tan sols podria escriure aquesta mena de desfogament/denúncia si no fos perquè ella va prendre la decisió que ha estat alhora la causa de la meua desgràcia. Sí, sóc una desgraciada, no sóc gens feliç.

Sóc viva i li ho dec a ella, però amb això no n'hi ha prou... O sí? Ja dic que per a mi raonar és molt complicat.

Sigui com sigui, sé que ella no m'estimava. No m'estimava perquè ni tan sols em coneixia, jo era només un projecte, una il·lusió seva. Ella em volia a costa de tot, contra totes les dades de què podia disposar. Però no em volia a mi, volia el projecte, volia la filla, volia el caprici. Volia una joguina. Volia ser mare. Es volia ella.

Em sap greu dir-ho d'aquesta manera tan estripada, però no ho puc evitar. Ella havia de ser conscient del que passaria. Una nena no és una joguina que es pot llençar l'endemà del dia dels Reis. Si et neix una filla és per a tota la vida. O, si més no, fins que la filla pugui anar sola pel món.

Hi torno, sé que sóc cruel. Puc comprendre d'alguna manera el que pot sentir una dona sense fills de més de seixanta anys, lògicament menopàusica, eixorca de fa temps. Ho puc comprendre, però no puc aprovar el que va venir després. De cap manera. Un fill és una responsabilitat que has de rebutjar abans de posar-t'hi si no t'hi veus amb forces o si les condicions objectives aconsellen que te n'estiguis... encara que et faci molta il·lusió. Per començar, jo ja poso en qüestió allò que es diu de «tenir un fill»: «tindrem un fill», «han tingut un fill», «tenen tres fills»... Fa de mal dir. Els humans no pertanyem a les mares -ni als pares, no cal dir-ho, si teniu la sort i/o la desgràcia de conèixer-los. Ja sé que és una manera més o menys innocent de parlar que fan servir també les famílies «normals» i que per tant no hauria de comportar cap transcendència, però el fet és que ara l'hem posada en pràctica. Ara els fills es *posseeixen*, es compren i es venen, es fabriquen als laboratoris, es regalen... o s'abandonen. «Es tenen», en efecte, o «no es tenen».

Jo no sóc gens partidària de les prohibicions, ho dic per si cal precisar-ho. Però sí que estic a favor de la conscienciació de la gent. I la societat va celebrar el meu cas dient que era el *non plus ultra* dels avenços científics. I no pot ser, que no ho veieu? Cal respectar les lleis bàsiques de la natura, i cal respectar-les també en el cas de l'ésser humà, no sols quan parlem dels altres animals o dels vegetals amenaçats d'extinció. L'humà, sobretot si és menut i indefens, quan és un nen i després un adolescent, necessita si pot ser un pare i una mare joves que en tinguin cura de debò, que l'eduquin de veres, que l'ajudin amb la seva proximitat i complicitat i fermesa a ser independent i a enfrontar-se a la vida. Ja sé que la natura falla sovint, que hi ha accidents, que hi ha parelles que es trenquen i que hi ha fills que pugen sense aquests referents naturals, però el que no pot ser és que es dissenyi el procés ja defectuós, que el producte-fill neixi sense un projecte de família humana «normal»... i que això s'aplaudeixi.

«Una mare que t'estimava, què més volies?» Doncs, per començar, que no sé en realitat si m'estimava, no sé si era només una mare i prou. Perquè jo he discutit moltes hores amb ella sobre si m'estimava realment a mi o no. Ja ho he dit abans: jo no existia, com podia estimar-me? S'estimava ella mateixa, volia tenir la satisfacció de bressolar un fill. Al preu que fos. Al preu meu. M'estimava? És dur tenir una mare que et fa festes i alhora no saber de debò si t'estima per tu mateixa o si t'estima com podria estimar un gat o una nina, és a dir, perquè li faig companyia. Sembla que no pugui ser, però és així, és com ho sento jo. Potser preferiria la claredat de qui és evidentment odiat o menystingut. Almenys sabia a què m'haig d'enfrontar cada dia.

Sé que sóc cruel, ja ho he dit, sé que tot plegat sona molt desagratit, potser fins i tot carrincló. Sé que això no encaixa amb els paràmetres actuals, de fer tot allò que vols fer, que no hi hagi barreres. Però i jo, què?

Suposo que d'alguna manera me l'estimo, és clar -és la meua mare, eren òvuls congelats d'ella i vaig estar-me a la seva panxa nou mesos..., el pare sí que no sé qui és, no vull saber qui es va fer la palla per 30 euros-, però a disset anys trobar-me que haig de cuidar una dona de gairebé vuitanta amb una demència senil desbocada, que un dia d'aquests s'abaixarà les calces al mig del carrer i es farà caca a la cantonada o que de sobte es posarà a cridar al súper com un mal esperit... (m'ha avisat el metge que això podia passar, que hi estigués preparada, em va dir que si no m'hi vull arriscar, que la tanqui a casa o, si tinc pasta, que la ingressi en una residència... però jo ni tinc pasta ni la vull tancar ni ingressar enlloc, al capdavant, és la meua mare!...)

No em sembla que sigui just, tot plegat. Si m'hagués tocat en una rifa hauria dit, mira, t'ha tocat, mala sort. Perquè quan això passa per accident, primer tens la crisi, però després t'adones que tot plegat ha estat fruit de la

fatalitat, del destí, i t'hi adaptes. Ara, això meu ja estava previst! El caprici d'una dona frustrada va passar pel davant de tot criteri i de tot seny.

De vegades em demanen: «I els teus pares?» I jo dic: «Els meus pares es van morir, visc amb l'àvia.» Ho he explicat així milers de vegades. Menteixo perquè no goso enfrontar-me públicament a la realitat.

Conec molts casos d'avis i àvies que s'han fet càrrec de criatures òrfenes o abandonades, i ho fan prou bé. El problema, com dic, te'l plantejges quan veus que tot plegat ha sortit malament... i és un resultat que es podia haver previst perfectament.

La gent que ens coneix callen, és clar. No diuen res. Però de tant en tant encara algú que no sap l'evolució posterior dels esdeveniments em recorda l'enrenou mediàtic de fa disset anys, quan jo vaig sortir als mitjans de comunicació de mig món, i em diuen: «Ets la famosa X? La teva mare va ser una precursora de la ciència...!» I ta ta ta. La meva mare va ser una víctima de la ciència, de metges i investigadors sense escrúpols! Ella era egoista, i els egoistes, si tenen diners, sempre troben qui hi faci negocis!!

Digueu-me egoista a mi també, però el fet és que han estat ella i tots els que la van encoratjar i ajudar, i també els diaris, la tele, les ràdios -com els odio!-, els que han aconseguit desgraciar-me la vida en dissenyar-me-la d'aquesta manera. Jo estava condemnada des de menuda a no tenir mare, només àvia. I la meva mare/àvia m'ha donat la vida... però alhora me l'ha robada. M'ha robat l'adolescència, sobretot. Jo mateixa m'he hagut de fer gran de cop i posar-me a funcionar com si tingués quaranta anys. I encara hi ha gent cínica que em diu que no em queixi, que ja tinc la feina feta. Maleïts siguin...

Jo no sóc una joguina de disseny ni tampoc vull ser infermera els cinc o deu anys vinents, fins que la mare se'n vagi a l'altre barri. La veritat és que m'és igual també el tema dels diners, el fet que els metges li xuclessin gairebé tot el patrimoni amb l'aventura folla que ella va emprendre per aconseguir el seu objectiu. Si et toca desgràcia et toca, d'acord, però si et toca perquè algú t'havia comprat tots els números de la loteria de la mala sort llavors t'emprenyes molt. Jo tinc una vida que no veig que sigui meva. No he pogut dir ni ase ni bèstia, m'ha vingut tot decidit. Seria millor no haver nascut? No ho sé, vet ací el dilema.

De vegades, en somnis, he vist altres titulars dels diaris: «El conte de fades de l'àvia que va ser mare acaba en tragèdia.» Perquè me l'estimo, sí, però alhora l'odio amb un odi que no puc controlar. I sovint tinc ganes de liquidar-la i de matar-me jo després i posar fi a tota aquesta comèdia idiota. Potser serviria de moral per a algú altre. Potser així els metges i els mitjans de comunicació i els polítics deixarien de promoure aquesta mena de concursos de circ en què s'han convertit avui dia els experiments de reproducció humana.